

ГЕРОЇ-ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТИ БУРИНЬЩИНИ

У вересні 1979 року до влади в результаті дворцевого перевороту прийшов жорстокий тиран Хафізулла Амін, репресивна політика котрого не влаштувала основну масу афганців. У країні фактично спалахнула громадянська війна, яка загрожувала самому існуванню комуністичного уряду, - вторгнення радянських військ в Афганістан ставало неминучим. Ідея військового вирішення проблеми перепала керівнику КДБ Ю.Андропову.

10 грудня 1979 року міністр оборони СРСР Устинов дав усне розпорядження Генштабу розпочати підготовку до десантування елітної 103-ї Вітебської дивізії, п'яти дивізій військово-транспортної авіації, а також підвищити боєготовність двох мотострілецьких дивізій у Туркестанському військовому окрузі. Крім того, в ТуркВО і Середньоазіатському округах було мобілізовано до армії 50 тис. новобранців. Народне господарство передало збройним силам понад 8 тис. автомобілів. Війська і техніка підтягнулися до кордону. Рішення про введення радянських військ в Афганістан було прийняте Суловим, Андроповим, Устиновим, Громико. Фатальне рішення було ухвалено неповним складом політбюро [1].

Лише 7 квітня 1988 року міністр оборони СРСР Д.Язов підписав директиву, в якій йшлося: *“Виведення військ, у разі підписання Женевських угод між Афганістаном та Пакистаном, здійснити відповідно до затвердженого плану з 15 травня 1988 року по 15 лютого 1989 року в два етапи...”*. Виведення військ почалося за затвердженим графіком, поетапно й послідовно.

Тяжким випробуванням для українського народу стало введення обмеженого контингенту радянських військ в Афганістан. За десять років у бойових діях на його території взяло участь понад 160 тис. українців. 3360 з них не повернулися додому. Понад 8 тис. було поранено, 3560 з їх числа стали інвалідами. Афганська війна позбавила синівської підтримки 2729 українських матерів та 1982 батьків, осиротила 711 дітей, зробила вдовами 550 молодих жінок. Тяжко забути Україні такі тяжкі рани! Практично у кожному населеному пункті є свої герої. 15 лютого кожного року Буриньщина згадує своїх героїв - воїнів-інтернаціоналістів: М.М.Аніщенко, П.І.Бойка, В.О.Каплонка, С.О.Шоліка та багатьох інших. Вшановуються хвилиною мовчання ті, хто поліг на чужій землі: О.Солдатенко, Є.Анікієнко, А.Оліхненко, М.Гасевський, І.Голосний. Згадаємо про кількох з них.

Анатолій Олександрович Оліхненко (1966 - 07.03.1986). Навесні 1984 року Анатолія Оліхненка призвали до лав Радянської Армії в десантні війська. Після короткого строку навчання в учбовій частині його батьки одержали подяку від командування за високі результати сина в бойовій та політичній підготовці, зразкову військову дисципліну.

“...Вже бій закінчився, - пізніше розповідав рідним командир молодого воїна, - і він, Оліхненко Анатолій, заступник командира взводу, вирішив пересвідчитися чи немає поруч бандитів. Став на весь зріст, умовно махнув рукою. В цю хвилину тишу розірвала автоматна черга...” [5].

А.О.Оліхненко нагороджений медаллю *“За відвагу”* і орденом Червоної Зірки - посмертно. У його рідному селі Черепівка Буриньського району створене іменне поле на честь героя. У школі створений куточок воїна-інтернаціоналіста [4].

Олександр Миколайович Солдатенко (29.09.1967 - 08.07.1987). Літньої пори 1987 року в сім'ю Солдатенків прийшла страшна звістка: *“Виконуючи інтернаціональний обов'язок у складі обмеженого контингенту радянських військ в Афганістані, проявивши мужність і героїзм, молодший сержант Олександр Солдатенко загинув смертю героя”* [2].

Рішенням сільвиконкому Слобідської сільської ради народних депутатів від 1 березня 1988 року вулицю 2-га Харківська перейменовано у вулицю О.Солдатенка [5]. Як спомин про сина зберігається в родині Солдатенків його бойова нагорода - орден Червоної Зірки. Сімейними реліквіями стали і медаль *“Воїну-інтернаціоналісту - від вдячного афганського народу”*, Грамота Президії Верховної Ради СРСР [2].

Нині події в Афганістані по-різному сприймаються людьми. Але все ж не слід забувати людей, які в силу різних обставин стали учасниками цієї війни і віддали своє життя, захищаючи чиїсь ідеї чи ідеали.

1. Раєвський В. Відлуння Афганської війни // Дзеркало тижня. - №6. - 2004. - 14 лютого.

2. Сергієнко Д. Із полум'я Афганістану // Ленінська правда. - №128 (16732). - 1989. - 4 липня.

3. Левитський. З повагою до долі кожного // Прапор Леніна. - №32 (7792). - 1989. - 15 вересня.

4. Олійник. Вітчизна зустрічає синів // Прапор Леніна. - №65 (7669). - 1988. - 31 травня.

5. Хабарова. І вічний біль, Афганістан... // Прапор Леніна. - №75 (7835). - 1989. - 22 червня.